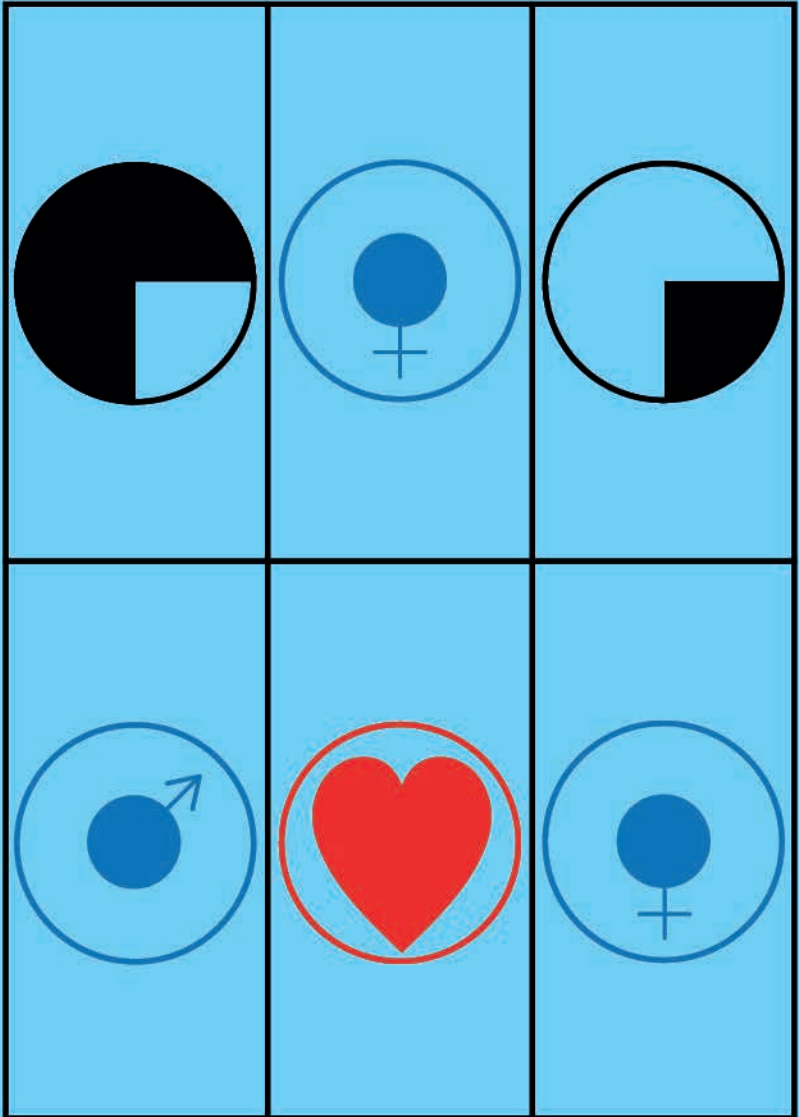

DE NACHT IS NOOIT AF

Roman

F.A. Brocatus

Inkijkexemplaar

DE NACHT IS NOOIT AF

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2022
Copyright © Frans A. Brocatus

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslagontwerp F.A. Brocatus

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2022 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93275-12-6 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de
uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade
die het gevolg is van enige fout in deze uitgave.

DE NACHT IS NOOIT AF
Roman

F.A. Brocatus

*You want it darker
We kill the flame
(Leonard Cohen 1934 – 2016)*

*Wanhoop heeft geen vleugels
Liefde evenmin.
Le désespoir n'a pas d'ailes
L'amour non plus.
(Paul Eluard 1895 – 1952)*

*Because night time is the
Right time, to be with the one
You love, with the one you love.
(Nappy Brown 1929 – 2008)*

Ik keek de uil uit de nacht

(Guido Brocatus 1960 – 2019)

HOTEL RICHELIEU

Gust heeft een jaar na de plotse dood van zijn vrouw, Jarry, een afspraak met haar beste vriendin, Silvia.

Hij keek op zijn horloge. Nog een geschenk voor zijn veertigste verjaardag. Van Jarry, zijn vorig jaar overleden vrouw. Een ronde wijzerplaat zonder cijfers maar met de letters van het alfabet. De wijzers een veer en een vulpen. Met wat spuug op zijn vinger probeerde hij een vlekje op het glas weg te poetsen. Het lukte na wat heen en weer wrijven.

Hotel Richelieu lag aan de bosrijke zuidrand van Breda. Het was een uitgelezen plek om af te spreken. Altijd voldoende parkeergelegenheid en het rumoer van de stad was er ver weg. Aan een tafeltje bij het raam zaten twee heren in hemdsmouwen druk gesticulerend achter hun laptops. Ongeveer in het midden van het restaurant kwebbelden drie bejaarde dames aan een ronde tafel. Voor hen stonden gigantische appeltaartpunten met slagroom. Een stijlvolle dame, vijftig plus, in een zalmkleurig mantelpakje, leverkleurige laptoptas in haar hand, gevolgd door een lange, blonde sportief geklede man betrad de gelagzaal. Een toegeschoten ober dirigeerde hen naar een discrete ruimte.

“Dag Gust.” Haar ineens aanwezige stem deed hem opkijken. Voor hem stond Silvia, de beste vriendin van Jarry. Vooraleer hij kon reageren had ze een kus op zijn wang gedrukt en zat ze tegenover hem. Hij was wat in

de war door haar plotselinge verschijning. Ze zag er patent uit: kort donker haar, witlinnen kleedje, gebronsd, discreet maar zorgvuldig opgemaakt. Hij nam de hem toegestoken hand even vast. Die voelde droog en warm aan.

Een paar maanden na de dood van Jarry was Silvia met haar man, Karl, naar Portugal verhuisd. Karl was daar, samen met een Belgische compagnon, in de buurt van Lissabon al enige tijd actief als huizenmakelaar. In Praia da Oura, vlakbij Albufeira, zwaaide Silvia de scepter over een restaurant dat ze samen met Karl gekocht had. Ze vertelde dat ze een paar dagen over was om wat zaken te regelen. Een afspraak met een notaris in Breda aangaande de erfenis van een tante, een bezoek aan haar vader, een gepensioneerde luchtmachtofficier, die nog steeds, na het overlijden van haar moeder, in Den Haag woonde, stonden op het programma. Maar ze wilde eerst Gust zien. Haar grijsgroene ogen lichtten op toen ze dat zei. De handen van Gust trilden. Hij schoof ze, bijna ongemerkt, van het tafelblad en legde ze op zijn dijen.

De vlucht van Faro naar Schiphol was voorspoedig verlopen, de gereserveerde huurauto stond ook klaar, geen reden dus om te laat te komen, zei Silvia met een allerbeminnelijkste glimlach.

Gust knikte. Ze bestelden allebei een cappuccino bij een meisje in zwarte rok en witte blouse. Boven haar linkerborst zat een badge met daarop het woord "stagiaire". Gust keek naar de derde lege stoel aan hun tafeltje. Alsof Jarry elk ogenblik kon opduiken en naast hen zou komen zitten. Silvia nam haar auberginekleurige, lederen handtas van de grond en zette hem in de derde lege stoel.

Plaats bezet. Hun zwijgen werd doorbroken door het meisje dat hun koffies bracht.

Ze zeggen dat een jaar na de dood van een geliefd iemand er een soort van loutering komt, een hernemen van het leven zonder de verloren geliefde, het verdriet dat een min of meer definitieve plek krijgt. Ze zeggen zo veel.

Silvia keek Gust peinzend aan. Zijn gezicht pafferig van de alcohol. Zijn trillende handen. Zijn waterige ogen. Zijn afwezige blik soms. Het was haar niet ontgaan.

Er zijn onopgeloste vragen na de dood van Jarry. Er waren geen remsporen op de plek, vlakbij haar atelier, waar ze met haar auto tegen een robuuste eik, op de hoek van de dreef, gereden was. Haar telefoon lag in gruzelementen tussen het gas- en rempedaal. Wat heeft er zich in de laatste minuten, seconden afgespeeld?

Silvia nam haar tas uit de derde stoel en ging naast Gust zitten. Ze legde een arm rond hem, streelde zijn schouder.

Het is zo vreemd. Soms kom ik thuis en verwacht ik haar in één van de kamers aan te treffen. Ik doe deuren open en loop door keuken, zitkamer, logeerkamer, slaapkamer. Als laatste kijk ik in de berging. Er is niemand. Ze komt niet terug. Nooit meer. Het hamert in mijn hoofd. Ik schenk mij een glas wijn in en nog een en nog een. Later strompel ik mijn, ons bed in en val in een bodemloze slaap. 's Morgens als ik wakker word tast ik naast mij. Een lege plek. De plooiën in het laken weggestreken. Een lege plek. Een leegte die steeds dieper wordt.